

[Justitsministeren.]

Forslagsstillerne sagde nu sidst. Man kunde nemlig faa den Opfattelse af det ærede Medlems Udtalelser, at han nu var blevet paa det rene med, at han, da man i sin Tid drøftede Konfiskationsspørgsmaalet i Forbindelse med Straffelovstillægget, ikke var blevet rigtigt underrettet, idet han ikke var blevet oplyst om, at en Bestemmelse om ubetinget Konfiskation kunde være blevet optaget i Straffelovstillægget. En saadan Fremstilling af Sagen er ikke rigtig. Vi drøftede Spørgsmaalene — de laa ganske ens —, hvorvidt Konfiskation og Dødsstraf skulde gøres obligatorisk. Saa vidt jeg erindrer, var samtlige Partier, vi havde dengang, repræsenteret i Udvalget, og det, som blev nævnt, og som var det afgørende for den Formulering, som Lovforslaget fik, var den Betragtning, at det vilde være galt at knytte en ubetinget Konfiskationsbestemmelse enten til visse Handlinger eller til Straffe af en vis Størrelse. Jeg husker et af de Momenter, der blev fremdraget. Der blev sagt: selv om en Mand bliver dømt for saa alvorlige Forhold, at der kunde være Mening i at konfiskere hele hans Formue, saa kan Forholdet meget vel være det, at baade hans Kone og hans Børn helt og holdent har været paa den rigtige Side, maaske endogsaa har været virksomme for det gode. Man ansaa det derfor ikke for at være ikkegrundlovmæssigt, men man ansaa det for ikke menneskeligt forsvarligt at give absolutte Bestemmelser, som afskar Domstolene fra at tage alle de fornuftige Hensyn i Betragtning, som nu engang den enkelte Sag kan rumme. Det er Sammenhængen, og det forekommer mig, at det er noget væsentligt andet end det, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nu mente at have faaet ud af det, jeg tidligere har sagt.

Fr. Dalgaard: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne var forbavset over, at jeg var saa kortfattet, idet jeg gav Udtryk for, at jeg i et og alt var enig i den yderst saglige Redegørelse og Argumentation, som den højtærede Justitsminister gav for ikke at kunne gaa med til de to Ting, der foreslaas her. Jeg fandt ikke nogen som helst Anledning til at gentage denne Argumentation.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen taler nu om, at samtlige Ordførere her har udtalt sig paa en saadan Maade som, at man sagde: lad endelig Grev Schimmelmänn komme tilbage til sine Godser, vi vil ikke røre en Finger i den Anledning! Enten forstaar det ærede Medlem ikke, hvad det

drejer sig om, eller rettere, jeg tror snarere, at det ærede Medlem lader, som om han ikke forstaar, hvad det er, samtlige Ordførere er enige om her og enige med den højtærede Justitsminister i, nemlig, at naar der foreligger en Højesteretsdom, er den det endelige i Sagen, uanset om man er glad for den Dom eller ikke. Dette er dansk Ret. Nazisterne væltede en Dom, naar de var utilfredse med den, og satte noget andet i Stedet derfor. Er det det, det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen ønsker at efterleve? Vi ønsker det ikke, vi, der staar paa dansk Demokratis Grundlag.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Udvalg er jeg enig med den højtærede Justitsminister i, at der sikkert er Anledning til at undersøge, om man skal indføre Bestemmelser om, at man under visse Omstændigheder skal fratage Medborgere deres danske Statsborgerret, Medborgere, som groft forbyder sig imod Fædrelandet. Det er jo aldeles ikke udelukket, at man igen kan komme til at staa over for en Situation, hvor der er Folk, der samarbejder med Landets Fjender, og det kan udmærket tænkes, at man kan faa Brug for Bestemmelser af den Art, som den højtærede Justitsminister ønsker undersøgt i et Udvalg.

Thestrup: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne talte om, at det eventuelt alligevel kunde have sin Interesse at faa et Udvalg, saafremt jeg havde den Opfattelse, at man nu bagefter kunde ordne det paa den Maade, at man kunde fratage en Flerhed af Personer Statsborgerretten, og at Grev Schimmelmänn saa kunde falde ind derunder.

Det er en forkert Opfattelse af min Stilling, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har faaet. Jeg sagde udtrykkeligt — og det mener jeg er ganske afgørende —, at Sagen vedrørende Grev Schimmelmänn har fundet sin fuldstændige Afgørelse ved den afsagte Højesteretsdom. Jeg kan ikke se rettere, end at det er ugørligt først at sige, at Grev Schimmelmänn i sin Egenskab af dansk Statsborger skal straffes for at have samarbejdet med Tyskerne, og saa bagefter sige, at i Virkeligheden var Grev Schimmelmänn ikke dansk Statsborger, derfor skal hans Ejendom konfiskeres. Vi har sagt det første, vi har straffet ham i hans Egenskab af dansk Statsborger, fordi han samarbejdede med vore Fjender. Men saa er vi ogsaa nødt til at lade denne Dom være den endelige Afgørelse, saa er det ikke gørligt, ikke rimeligt, men imod alt, hvad der herhjemme har været Tradition, bagefter at føje noget